

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๓๔๔/๒๕๕๔
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๖๙๙/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

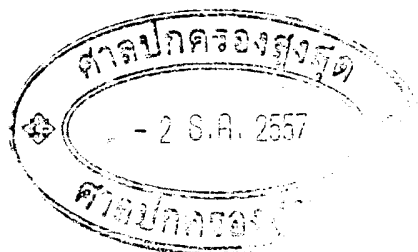
วันที่ ๒ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง { นายสมชัย วงศ์เวชสวัสดิ์ ผู้ฟ้องคดี
เทศบาลนครเชียงราย ที่ ๑
นายกเทศมนตรีนครเชียงราย ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

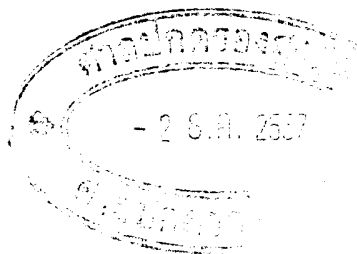
ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำ
ที่ ๔๒๔/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๕๙๘/๒๕๕๔ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่งนายแพทย์ ๙ (วช.) โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐
ผู้ฟ้องคดีและคณะรวม ๑๓ คน ได้เดินทางไปราชการที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์
อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย โดยเข้าพักที่โรงแรมเรดโรส ถนนหน้าสนามบินเก่า
กองบิน ๔๑๖ ตำบลรอบเวียง อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย ในวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐
เวลาประมาณ ๐๕.๕๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้วิ่งออกกำลังกายจากหน้าโรงแรมเรดโรสไปตามบาทวิถี

/ซึ่งเชื่อมต่อ...

ซึ่งเชื่อมต่อสวนสาธารณะบริเวณสนามบินเก่าได้ประมาณ ๒๐๐ เมตร ก็ตกลงไปในรางระบายน้ำ ซึ่งมีความลึกประมาณ ๒ เมตร ได้รับความเจ็บกระดูกสันหลังปล้องที่ ๑ และปล้องที่ ๒ หักยุบ ต้องเข้ารับการรักษายาบาลที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์และโรงพยาบาล มหาราชนครราชสีมา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าอุบัติเหตุดังกล่าวเป็นผลจากการละเลยต่อหน้าที่ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีได้จัดทำที่ปิดกั้นหรือจัดให้มีสัญญาณหรือติดตั้งโคมไฟ ในบริเวณที่เกิดเหตุ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ ตามมาตรา ๕๓ (๑) (๕) และมาตรา ๕๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ประกอบกับ มาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่กำหนดให้เทศบาลนครมีอำนาจหน้าที่จัดให้มีและบำรุงรักษา ทางบก ทางน้ำและทางระบายน้ำ อันเป็นกิจการทางปกครองหรือการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชน รวมถึงการกำหนดแบบแปลนและรูปแบบของทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำที่จะต้องก่อสร้างให้ได้มาตรฐานทางวิศวกรรมเพื่อความปลอดภัยของประชาชน ควบคุมดูแลการก่อสร้างให้เป็นไปตามแบบแปลนและรูปแบบที่กำหนด รวมทั้งทำนุบำรุง ให้อยู่ในสภาพที่ไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หาได้ทำเช่นนั้นไม่ โดยผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองละเลย ต่อหน้าที่ มิได้จัดทำตะแกรงหรือฝาปิดรางระบายน้ำเพื่อป้องกันมิให้คนหรือสิ่งของตกลงไป ไม่จัดให้มีสัญญาณหรือติดตั้งโคมไฟให้มีแสงสว่างเพียงพอในบริเวณดังกล่าว จนเป็นเหตุให้ ผู้ฟ้องคดีตกลงไปในรางระบายน้ำได้รับความบาดเจ็บสาหัส ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ได้แก่ ๑. ค่าใช้จ่ายในการรักษายาบาลที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ เมื่อวันที่ ๑๖ และวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๐ จำนวน ๔,๐๕๖ บาท ๒. ค่าใช้จ่ายในการรักษายาบาล ที่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ จำนวน ๘๘,๙๖๓ บาท ๓. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการอื่น ๘ รายการ รวมเป็นเงิน ๓๐,๖๐๔.๘๐ บาท แยกเป็น ๓.๑ ค่าเดินทางติดต่อประสานงาน (ตัวเครื่องบิน) จำนวน ๗,๑๐๔.๘๐ บาท ๓.๒ ค่าที่พัก ๑ คืน จำนวน ๗๐๐ บาท ๓.๓ ค่าตอบแทนผู้ดำเนินการติดต่อประสานงาน จำนวน ๒,๐๐๐ บาท ๓.๔ ค่าเหมารถยนต์รับจ้างสาธารณะสนามบินเชียงราย ๒ วัน เมื่อวันที่ ๒๕ และวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐ จำนวน ๑,๕๐๐ บาท ๓.๕ ค่ารถโดยสาร ประจำทางกรุงเทพฯ - นครราชสีมา จำนวน ๘๐๐ บาท ๓.๖ ค่ารถยนต์รับจ้างสาธารณะ จากสนามบินสุวรรณภูมิไปยังสถานีขนส่งหมอชิต จำนวน ๕๐๐ บาท ๓.๗ ค่าจ้างคนเฝ้าไข้ ๑ คน วันละ ๓๐๐ บาท รวม ๓๕ วัน จำนวน ๑๐,๕๐๐ บาท ๓.๘ ค่าจ้างเหมารถพยาบาล

/จากโรงพยาบาล...

จากโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ไปยังโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา จำนวน ๗,๕๐๐ บาท ๔. ค่าขาดรายได้จากการผ่าตัดต่อกระดูกตามโครงการผ่าตัดต่อกระดูก เกล็ดพระเกียรติของสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติร่วมกับมูลนิธิโรงพยาบาล มหาราชนครราชสีมา ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ เป็นเวลา ๓ เดือน เดือนละ ๖๐ ราย รายละ ๕๐๐ บาท รวม ๙๐,๐๐๐ บาท ๕. ค่าขาดรายได้จากการรักษา ผู้ป่วยนอกเวลาราชการที่บริษัท โรงพยาบาล กรุงเทพ ราชสีมา จำกัด ระหว่างเดือน มกราคมถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ เป็นเวลา ๓ เดือน ประมาณเดือนละ ๔๐,๐๐๐ บาท รวม ๑๒๐,๐๐๐ บาท ๖. ค่าเสียหายอื่นที่ไม่อาจคำนวณเป็นตัวเงินได้เนื่องมาจากการ เจ็บป่วยทุกขเวทนา เสียบุคลิกภาพ เสียการทรงตัว ไม่สามารถดำเนินกิจกรรมส่วนตัวได้ ตามปกติ รวมทั้งความทุกข์พลภาพอื่นที่อาจตามมา เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมค่าสินไหม ทดแทนทั้งสิ้น ๕๓๔,๖๒๓.๘๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐ และ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๐ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายดังกล่าวแล้ว ได้รับแจ้งตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่พิจารณาจ่ายค่า สินไหมทดแทนตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๐ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

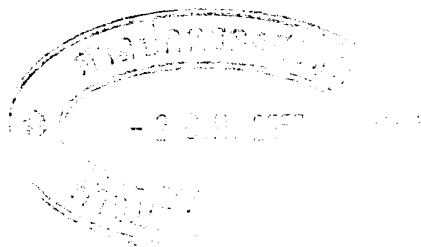
ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าสินไหมทดแทน เป็นเงิน ๕๓๔,๖๒๓.๘๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่รับคำขอ ข้อ ๑ เฉพาะในส่วนที่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกันและแทนกันชำระค่าสินไหมทดแทน ให้แก่ผู้ฟ้องคดีพร้อมดอกเบี้ย และไม่รับคำขอข้อที่ ๒ ที่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ ๘๐๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ยืนตามคำสั่ง ของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ก่อสร้างปรับปรุงขุดลอกทางระบายน้ำ ดินเดิมบริเวณด้านทิศตะวันตกข้างสนามบินเก่า กองบิน ๔๑๖ และก่อสร้างบาทวิถีเมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๔ และ ปีงบประมาณ ๒๕๔๕ ตามลำดับ เพื่อป้องกันน้ำท่วมเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบ และ

/ใช้เป็นทางเดิน...

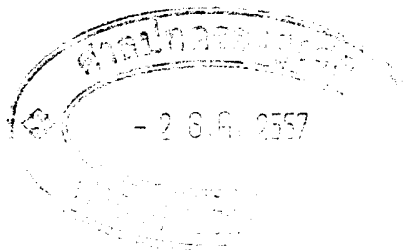
ใช้เป็นทางเดินรวมถึงเป็นลานจอดรถของประชาชนผู้มาออกกำลังกายภายในสนามบึงเก่า กองบิน ๔๑๖ อันเป็นการจัดทำบริการสาธารณะ รางระบายน้ำดังกล่าวกว้างประมาณ ๓ เมตร ลึกประมาณ ๒ เมตร บริเวณที่ผู้ฟ้องคดีตกลงไปได้ก่อกำแพงระบายน้ำสูงจากพื้นประมาณ ๑ ฟุต เพื่อป้องกันน้ำหลากสู่ถนนและเพื่อให้ผู้สัญจรไปมาได้สังเกตเห็น อีกทั้งหากมี เศษวัสดุ กิ่งไม้ หรือเศษขยะตกลงไปในรางระบายน้ำ ก็สามารถเก็บออกได้โดยง่าย ทำให้ ไม่อุดตันประตูประบายน้ำที่อยู่อีกด้านหนึ่งซึ่งระบายน้ำลงสู่แม่น้ำแม่กรณ์ บริเวณดังกล่าว มีการติดตั้งโคมไฟขนาด ๒๕๐ วัตต์ สามารถมองเห็นสภาพทั่วไปได้ในเวลามืดและเพื่อ ป้องกันอุบัติเหตุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับทราบและ ระมัดระวังอุบัติเหตุมาโดยตลอด ทั้งไม่เคยมีเหตุการณ์นักท่องเที่ยวหรือประชาชนตกลงไป แต่อย่างใด เนื่องจากบริเวณที่เกิดเหตุเป็นจุดสิ้นสุดบาทวิถี ไม่สามารถเดินข้ามได้และอยู่ ใกล้กับประตูประบายน้ำลงสู่แม่น้ำแม่กรณ์ จึงไม่ได้ก่อสร้างบาทวิถีข้ามรางระบายน้ำ ในบริเวณดังกล่าว และไม่ได้จัดให้เป็นสถานที่สำหรับวิ่งออกกำลังกาย ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๐๕.๕๐ นาฬิกา ได้วิ่งออกกำลังกายไปตาม บาทวิถีหน้าที่พักโรงแรมเรดโรสเชื่อมต่อสวนสาธารณะถนนหน้าสนามบึงเก่า ได้ตกลง ไปในรางระบายน้ำที่บริเวณหน้าโรงแรมพิมานอินน์ นั้น สภาพถนนและบาทวิถีจากหน้า โรงแรมเรดโรสไปทางด้านหน้าโรงแรมพิมานอินน์เป็นทางโค้งเวียนซ้าย แสดงว่าการวิ่งหรือ เดินออกจากหน้าโรงแรมเรดโรสมองไปทางข้างหน้า ทิศนวิสัยข้างหน้าย่อมมองเห็น ไม่ชัดเจนเพราะเป็นทางโค้งเวียนซ้าย ประกอบกับมีรั้วเหล็กบังสายตา อีกทั้งเดือนมกราคม เป็นฤดูหนาว จังหวัดเชียงรายมีหมอกลงจัดมาก ดังนั้น การเดินหรือวิ่งไปบนบาทวิถี ดังกล่าวจะต้องใช้ความระมัดระวังตามสมควรด้วย และหากผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวัง ตามสมควร ย่อมไม่เกิดอุบัติเหตุขึ้นได้โดยง่าย รางระบายน้ำพิพาทได้ก่อกำแพงสูงจากพื้น ประมาณ ๑ ฟุต อยู่ในที่โล่งแจ้งสามารถสังเกตเห็นได้ง่าย และทางข้างหน้าก็เป็นจุดสิ้นสุด บาทวิถีไม่สามารถเดินต่อไปอีกได้ การที่ผู้ฟ้องคดีวิ่งตกรางระบายน้ำ จึงเป็นความประมาท เลินเล่อของผู้ฟ้องคดีที่ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแก่วิสัยและพฤติการณ์ดังเช่น วิญญูชนทั่วไปพึงกระทำเพื่อป้องกันมิให้ตนเองได้รับอันตรายหรือเกิดอุบัติเหตุขึ้น ภายหลัง เกิดเหตุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดการแก้ไขบริเวณสถานที่เกิดเหตุโดยสร้างราวเหล็กกัน ขอบรางระบายน้ำแล้ว สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มี คำสั่งเทศบาลนครเชียงราย ที่ ๑๗๔/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แต่งตั้ง คณะกรรมการพิจารณาข้อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตามที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอ ซึ่งคณะกรรมการฯ

/พิจารณาแล้ว...

พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุที่ผู้ฟ้องคดีมีส่วนต้องรับผิดชอบ ในความเสียหายที่เกิดขึ้นด้วย จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ ชร ๕๒๐๐๗.๓/๓๐๕๘ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ แจ้งผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญมีสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาล จากทางราชการ จึงไม่ได้รับความเสียหายในค่าใช้จ่ายจากการรักษาพยาบาลและไม่อาจเรียกร้อง ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ รวมทั้งค่าสินไหมทดแทนเพื่อการเจ็บป่วยตามคำฟ้องได้ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติหน้าที่ไปตามอำนาจหน้าที่ รวมทั้งได้แก้ไขปัญหาความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน ตามความเหมาะสมแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายและค่าสินไหมทดแทนตามคำฟ้อง ซึ่งมีจำนวนสูงมากเกินความเป็นจริง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่ กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และมีได้ใช้ความระมัดระวังป้องกันการเกิดเหตุไว้ตามสมควร แก่กรณี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ก่อสร้างรางระบายน้ำโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันน้ำท่วม และก่อสร้างบาทวิถีเพื่อใช้เป็นทางเดินของประชาชน อันเป็นการจัดทำบริการสาธารณะ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องคำนึงถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หาได้ป้องกันการเกิดเหตุตามสมควรไม่ บริเวณที่เกิด เหตุเป็นรอยต่อระหว่างบาทวิถีกับขอบรางระบายน้ำซึ่งมีการยกขอบสูงเพียง ๑ ฟุต รางระบายน้ำลึกถึง ๒ เมตร กลับไม่มีการจัดทำที่กั้นให้เห็นเด่นชัด ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า บริเวณดังกล่าวมีแสงสว่างจากโคมไฟขนาด ๒๕๐ วัตต์ นั้น โคมไฟดังกล่าวอยู่ห่างจากจุด เกิดเหตุและอยู่ฝั่งตรงข้ามบริเวณหน้าโรงแรมพิมานอินน์ เป็นเพียงแสงสว่าง ที่ติดตามถนนทั่วไป จึงไม่มีความสว่างเพียงพอไปถึงจุดเกิดเหตุ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า เพื่อป้องกันน้ำหลากสู่ถนนและเพื่อให้ผู้สัญจรไปมาสังเกตเห็นได้โดยง่าย จึงยกขอบ รางระบายน้ำสูง ๑ ฟุต และเหตุที่ไม่ปิดกั้นบริเวณรางระบายน้ำ ก็เพื่อความสะดวก หากมี เศษวัสดุ กิ่งไม้ หรือเศษขยะตกลงไปในรางระบายน้ำ จะได้ตักออกโดยง่าย ทำให้เศษวัสดุ ไม่อุดตันประตुरะบายน้ำฝั่งตรงข้าม ข้ออ้างดังกล่าวเป็นเพียงความสะดวกของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของประชาชนที่สัญจรไปมา การก่อกองรางระบายน้ำยกสูง จากพื้นเพียง ๑ ฟุต ประชาชนที่สัญจรไปมาไม่สามารถมองเห็นได้เพราะเป็นระดับที่ต่ำ เกือบถึงระดับบาทวิถี ในวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๐๕.๕๐ นาฬิกา ขณะนั้น ยังมีดอยู่เพราะเป็นฤดูหนาว ผู้ฟ้องคดีวิ่งออกกำลังกาย โดยเริ่มวิ่งบนบาทวิถีจาก หน้าโรงแรมเรดโรสที่ผู้ฟ้องคดีพักอาศัย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าบริเวณดังกล่าวมีผู้คนมาออกกำลังกาย จำนวนหลายคนและบาทวิถีจุดที่ผู้ฟ้องคดีเริ่มวิ่งออกกำลังกายมีรั้วเหล็กกั้นขนานกับบาทวิถี

/อย่างต่อเนือง...

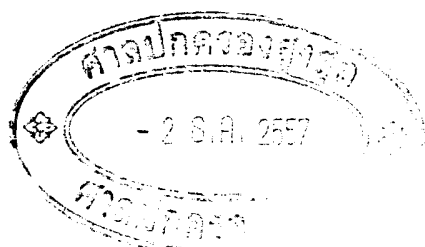
อย่างต่อเนื่อง และเป็นทางเรียบไม่มีสิ่งแจ้งเตือนใดๆ ข้างหน้า ผู้ฟ้องคดีจึงด้วยความระมัดระวังเช่นวิญญูชนทั่วไปพึงกระทำแล้ว ผู้ฟ้องคดีตกลงไปในรางระบายน้ำในลักษณะขาทั้งสองข้างกระแทกอย่างรุนแรง ลำตัวหลุด เป็นเหตุให้กระดูกสันหลังส่วนล่างหัก ได้รับบาดเจ็บสาหัส ความเสียหายดังกล่าวจึงเกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ละเลยมิได้ป้องกันเหตุตามสมควรแก่กรณี และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดการแก้ไขบริเวณที่เกิดเหตุโดยทำราวเหล็กกันขอบรางระบายน้ำหลังจากเกิดเหตุ แสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรหรือละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ นอกจากนี้ สิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาลเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกฎหมาย และผู้ฟ้องคดีประกอบวิชาชีพเวชกรรม (อาชีพแพทย์) ต้องทำงานกับประชาชนทั่วไป ค่าเสียหายดังกล่าวจึงเหมาะสมตามฐานานุรูปแล้ว อีกทั้งขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๑ ไม่รับคำขอในคำคัดค้านคำให้การที่ขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นคำแถลงต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เอาคำให้การและเอกสารท้ายคำให้การที่ยื่นต่อศาลไว้แล้ว เป็นคำให้การเพิ่มเติมแก้คำคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

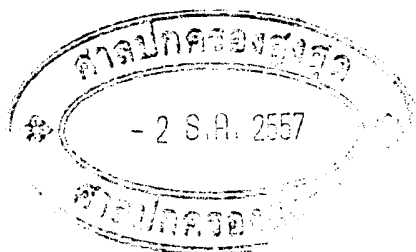
ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติอันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อรางระบายน้ำที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อสร้างมีขนาดกว้างประมาณ ๓ เมตร ลึกประมาณ ๒ เมตร ส่วนหนึ่งยื่นล้ำเข้าอยู่ในแนวบาทวิถีซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดของบาทวิถีของถนนประชาสันติ ไม่สามารถเดินข้ามได้เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ทำทางข้ามรางระบายน้ำดังกล่าว แต่ได้ก่อกขอบรางระบายน้ำสูงจากพื้นบาทวิถีประมาณ ๑ ฟุต โดยไม่ได้จัดทำตะแกรงหรือฝาปิดรางระบายน้ำเพื่อให้สะดวกต่อการจัดเก็บเศษวัสดุ กิ่งไม้ หรือเศษขยะที่ตกลงไปในรางระบายน้ำ เมื่อรางระบายน้ำเป็นจุดสิ้นสุดบาทวิถี ไม่สามารถเดินข้ามได้ การจะเดินผ่านรางระบายน้ำจะต้องเลี้ยวลงมาเดินบนผิวจราจร และก่อนที่จะถึงจุดสิ้นสุดบาทวิถีที่เป็นรางระบายน้ำ

/เป็นทางโค้ง...

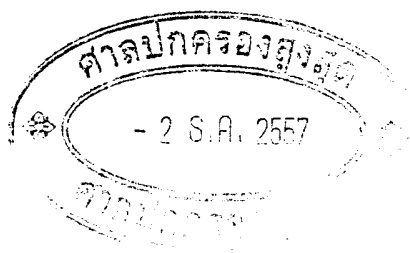
เป็นทางโค้ง ไม่อาจสังเกตเห็นรางระบายน้ำที่ขวางหรือเป็นจุดสิ้นสุดบาทวิถีได้โดยง่าย ผู้ถูกฟ้องคดี ๑ จึงมีหน้าที่ต้องจัดทำเครื่องหมายหรือสัญญาณใดๆ ก่อนที่จะถึงรางระบายน้ำ เพื่อเตือนให้ประชาชนที่ใช้บาทวิถีถนนประชาสันติได้ระมัดระวังอันตรายจากการที่มีรางระบายน้ำ ขวางบาทวิถีซึ่งไม่อาจเดินข้ามได้ และอาจตกลงไปในรางระบายน้ำ แต่ไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามมาตรการดังกล่าว เพื่อป้องกันภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้น ต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งมาตรการดังกล่าวสามารถกระทำได้โดยไม่ยุ่งยาก หรือพ้นวิสัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะดำเนินการได้ จึงฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผน และขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อผู้ฟ้องคดี ได้วิ่งออกกำลังกายไปตามบาทวิถีถนนประชาสันติแล้ว ตกลงไปในรางระบายน้ำพิพาท ทำให้กระดูกสันหลังปล้องที่ ๑ และปล้องที่ ๒ หักยุบ ได้รับบาดเจ็บสาหัส กรณีจึงถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำความผิดต่อผู้ฟ้องคดีอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมาย กำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ จึงต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย ให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ เวลา ๐๕.๕๐ นาฬิกา เป็นช่วงเช้าตรู่ของฤดูหนาวซึ่งที่จังหวัดเชียงราย มีหมอกลงจัด ทำให้ทัศนวิสัยในการมองเห็นทางข้างหน้ามีน้อย ประกอบกับบริเวณ ที่เกิดเหตุไม่มีแสงสว่างโดยตรงจากไฟฟ้าสาธารณะ มีแต่แสงสว่างจากไฟฟ้าสาธารณะ ข้างถนนฝั่งตรงกันข้าม ซึ่งไม่เพียงพอที่จะเห็นบริเวณที่เกิดเหตุได้อย่างชัดเจน อีกทั้ง บาทวิถีถนนประชาสันติไม่ใช่เป็นที่วิ่งออกกำลังกาย แต่เป็นทางที่ใช้เดินสัญจรตามปกติ และผู้ฟ้องคดีไม่คุ้นเคยกับสถานที่ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงต้องใช้ความระมัดระวังในการวิ่ง ออกกำลังกายบนบาทวิถีดังกล่าวเป็นพิเศษ ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีมีความระมัดระวังพอสมควร โดยมองไปข้างหน้าตลอดเวลาขณะที่วิ่งออกกำลังกาย ย่อมต้องสังเกตเห็นขอบรางระบายน้ำ ที่ก่อสร้างสูงกว่าบาทวิถีประมาณ ๑ ฟุต ที่ขวางอยู่ข้างหน้า ซึ่งอาจทำให้ไม่เกิดอุบัติเหตุ แก่ผู้ฟ้องคดีได้ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจึงเกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้ฟ้องคดีรวมอยู่ด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมและความที่น่าจะเกิดความเสียหายแล้ว เห็นว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดีมีผลมาจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มากกว่าความประมาทเลินเล่อของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงควรรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย

/ในอัตรา...

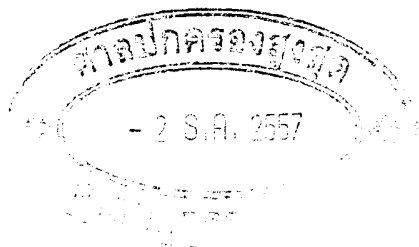
ในอัตรา ๓ ใน ๔ ส่วนของค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีสมควรได้รับตามมาตรา ๔๔๒ และมาตรา ๒๒๓
วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

สำหรับค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า ค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีสมควร
ได้รับเนื่องจากเป็นค่าเสียหายที่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ตามมาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
คือ (๑) ค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ ระหว่าง วันที่ ๑๖
ถึงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๐ จำนวน ๔,๐๕๖ บาท และที่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา
ระหว่างวันที่ ๑๗ มกราคม ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ จำนวน ๘๙,๙๖๓ บาท รวมเป็นเงิน
๙๔,๐๑๙ บาท เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีหลักฐานเอกสารยืนยันค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล
ดังกล่าว กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเสียหายในส่วนนี้ เนื่องจาก
ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการมีสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาลจากทางราชการ นั้น เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดี
จะมีสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาลจากทางราชการ ผู้ฟ้องคดีก็ยังมีสิทธิที่จะเรียกร้องเงิน
ค่ารักษาพยาบาลดังกล่าวจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากสิทธิที่จะได้รับค่ารักษาพยาบาล
เป็นสิทธิที่รัฐกำหนดให้แก่ข้าราชการ ไม่เกี่ยวกับความรับผิดชอบละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
(๒) ค่าเสียหายในส่วนของค่าใช้จ่ายในการดำเนินการอื่น เป็นค่าเดินทางติดต่อประสานงาน
(ตัวเครื่องบิน) จำนวน ๗,๑๐๔.๘๐ บาท ค่าที่พัก ๑ คืน จำนวน ๗๐๐ บาท ค่าตอบแทน
ผู้ดำเนินการติดต่อประสานงาน จำนวน ๒,๐๐๐ บาท ค่าเหมารถยนต์รับจ้างสาธารณะ
จากสนามบินเชียงราย ๒ วัน (วันที่ ๒๕ ถึงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐) จำนวน ๑,๕๐๐ บาท
ค่ารถโดยสารประจำทางกรุงเทพถึงนครราชสีมา จำนวน ๘๐๐ บาท และค่ารถยนต์รับจ้าง
สาธารณะจากสนามบินสุวรรณภูมิถึงสถานีขนส่งหมอชิต จำนวน ๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน
๑๒,๖๐๔.๘๐ บาท เห็นว่า นางสมพร วงศ์เวชสวัสดิ์ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดี
ได้เดินทางไปจังหวัดเชียงราย เพื่อไปแจ้งความกรณีผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุตามกรณี
พิพาทในคดีนี้ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองเชียงรายตามรายงานประจำวันรับแจ้งเป็น
หลักฐานลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ และในวันเดียวกัน ได้ไปขอใบรับรองแพทย์จากเหตุ
เดียวกันที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ตามใบรับรองแพทย์การลาป่วยลงวันที่ ๒๕
มกราคม ๒๕๕๐ โดยได้เข้าพักค้างคืนที่โรงแรมพิมานอินน์ตามใบรับเงินลงวันที่ ๒๖
มกราคม ๒๕๕๐ และได้ไปยื่นคำร้องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
รับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีตามคำร้องขอของเทศบาลนครเชียงรายลงวันที่
๒๖ มกราคม ๒๕๕๐ กรณีจึงเชื่อได้ว่า ค่าใช้จ่ายดังกล่าวเป็นค่าใช้จ่ายที่ผู้ฟ้องคดีต้องเสียไป

/และเป็นค่าเสียหาย...

และเป็นค่าเสียหายที่เกิดขึ้นสืบเนื่องจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (๓) ค่าจ้างคนเฝ้าไข้ ๑ คน วันละ ๓๐๐ บาท รวม ๓๕ วัน จำนวน ๑๐,๕๐๐ บาท และค่าจ้างเหมารถพยาบาลจากโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์มายังโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา จำนวน ๗,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท เนื่องจากปรากฏตามใบรับรองแพทย์การลาป่วย โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ ว่า ผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยด้วยอุบัติเหตุ กระดูกสันหลังปล้องที่ ๑ และปล้องที่ ๒ หักยุบ มีอาการปวดหลัง และตามใบรับรองของแพทย์ โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ระบุว่า ผู้ฟ้องคดีกระดูกเอวปล้องที่ ๑ หัก รักษาโดยการนอนพักบนเตียงและใส่กายอุปกรณ์ตามหลัง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจช่วยตัวเองในการดำเนินกิจวัตรประจำวันได้เช่นคนปกติ การจ้างคนเฝ้าไข้ จึงเป็นเรื่องจำเป็นและค่าจ้างอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม ส่วนค่าจ้างเหมารถพยาบาล แม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่มีหลักฐานแสดงค่าใช้จ่ายดังกล่าว แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับบาดเจ็บกระดูกสันหลังหัก ไม่อาจนั่งได้ตามปกติ การเดินทางจากจังหวัดเชียงรายมายังจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีระยะทางไกลและอาจเกิดอันตรายแก่ผู้ฟ้องคดีได้ หากได้รับการกระทบกระเทือน การเคลื่อนย้ายผู้ป่วยจึงต้องมีอุปกรณ์หรือเครื่องมือทางการแพทย์สำหรับกรณีฉุกเฉิน กรณีจึงเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ว่าจ้างรถพยาบาลเพื่อเดินทางจากโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์มายังโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา (๔) ค่าขาดรายได้จากการผ่าตัดต่อกระดูกระหว่างเดือนมกราคม ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ ตามโครงการพัฒนาระบบบริการผู้มีปัญหาด้านสายตาอันเนื่องมาจากเลนส์ตา ในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ปีงบประมาณ ๒๕๕๐ ของสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติร่วมกับมูลนิธิโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา จำนวน ๙๐,๐๐๐ บาท และค่าขาดรายได้จากการรักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกเวลาราชการที่บริษัท โรงพยาบาล กรุงเทพ ราชสีมา จำกัด ระหว่างเดือนมกราคม ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ เดือนละ ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๒๑๐,๐๐๐ บาท เนื่องจากโครงการผ่าตัดต่อกระดูกดังกล่าวมีระยะเวลาดำเนินการระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ และสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติจะทำการเบิกจ่ายเงินชดเชยค่าบริการทางการแพทย์เป็นรายเดือน ซึ่งปรากฏตามหนังสือโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ว่า โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมาได้ยื่นเรื่องขออนุมัติเบิกเงินให้แก่ผู้ที่ปฏิบัติงานตามโครงการดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีได้รับเป็นเงิน ๕๑,๔๗๕ บาท เมื่อโครงการดังกล่าวดำเนินการมาได้เพียง ๑ เดือน กรณีจึงน่าจะเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีมีรายได้จากการผ่าตัดต่อกระดูก

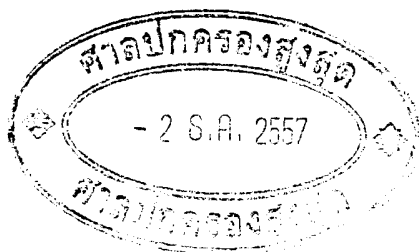

/เดือนละ...

เดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท แต่เนื่องจากวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดี ยังไม่ได้ประสบอุบัติเหตุ จึงให้หักลดค่าขาดรายได้จากการผ่าตัดต่อกระดูกและจากการรักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกเวลาราชการในเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ลงเหลือจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท และจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ คงเหลือรวมเป็นเงิน ๑๗๕,๐๐๐ บาท รวมค่าเสียหายตาม (๑) ถึง (๔) เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๙๙,๖๒๓.๘๐ บาท สำหรับค่าเสียหายอื่นที่ไม่อาจคำนวณเป็นเงินได้ตามมาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุตรงกระบายน้ำเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ ได้เข้ารับการักษาพยาบาลจนถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และได้ยื่นฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นเวลาหลังจากการรักษาพยาบาลประมาณ ๙ เดือน ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในระหว่างและหลังจากการรักษาพยาบาลผู้ฟ้องคดีได้รับความทุกข์ทรมาน เสียบุคลิกภาพ เสียการทรงตัว ไม่สามารถดำเนินกิจกรรมส่วนตัวได้ตามปกติ และความทุกข์พลภาพอื่นที่อาจตามมาแต่อย่างใด จึงเชื่อได้ว่าหลังจากได้รับการรักษาพยาบาล ผู้ฟ้องคดีได้หายเป็นปกติแล้ว จึงไม่สมควรได้รับค่าเสียหายในส่วนนี้ เมื่อความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีสมควรได้รับเป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๒๙๙,๖๒๓.๘๐ บาท และได้วินิจฉัยข้างต้นแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในอัตรา ๓ ใน ๔ ส่วนของค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีสมควรได้รับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๒๔,๗๑๗.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ อันเป็นวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๒๐๖ และมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

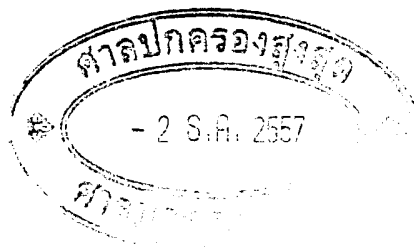
ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๒๔,๗๑๗.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น โดยให้ชำระเงินและดอกเบี้ยดังกล่าวภายใน ๔๕ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามส่วนของการชนะคดี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าอุบัติเหตุเกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้ฟ้องคดีรวมอยู่ด้วยนั้นยังคลาดเคลื่อนอยู่ เพราะบาทวิถีคือทางเท้าที่ประชาชนสามารถใช้ประโยชน์ในการสัญจรไปมาหรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้

/เพื่อความปลอดภัย...

เพื่อความปลอดภัยให้พ้นจากผิวจราจรซึ่งอยู่ด้านขวาถัดลงมาจากบาทวิถี ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีเลือกใช้เส้นทางบนบาทวิถีวิ่งออกกำลังกาย ก็ย่อมเป็นการใช้ประโยชน์ในการสัญจรได้โดยการวิ่งออกกำลังกายอันเป็นการบริการสาธารณะ เพราะหากบาทวิถีดังกล่าวมิให้เป็นที่ยืนวิ่งออกกำลังกาย ย่อมขัดต่อหลักการให้บริการสาธารณะตามที่กฎหมายกำหนด และไม่มีสัญญาณแจ้งเตือนใดๆ ที่กำหนดเป็นเขตหวงห้าม ตั้งแต่จุดเริ่มต้นบาทวิถีจากบริเวณสนามบินเก่าบริเวณโรงแรมเรดโรสแต่ประการใด ผู้ฟ้องคดีจึงมีความเชื่อโดยสนิทใจว่าสามารถวิ่งออกกำลังกายได้เหมือนบาทวิถีที่ได้มาตรฐานทั่วไป และขณะวิ่งออกกำลังกาย ก็ได้ใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์เช่นวิญญูชนพึงกระทำแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีวิ่งบนบาทวิถีที่ยังไม่มีการสัญจรใดๆ ในช่วงเช้าซึ่งเป็นทางเรียบมาตลอดระยะทางถึง ๒๐๐ เมตร จึงเชื่อว่าทางข้างหน้าเป็นทางที่จะวิ่งต่อไปได้อย่างปลอดภัย ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้ประมาทร่วมตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยแต่ประการใด หากแต่การท่าละเมิดครั้งนี้เกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพียงฝ่ายเดียว กล่าวคือ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะตามมาตรา ๕๓ (๑) (๕) และมาตรา ๕๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ที่กำหนดให้เทศบาลนครมีอำนาจหน้าที่จัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ อันเป็นกิจการทางปกครองหรือบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชน รวมถึงการกำหนดแบบแปลนและรูปแบบของทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำที่จะต้องก่อสร้างให้ได้มาตรฐานทางวิศวกรรมเพื่อความปลอดภัยของประชาชน รวมทั้งทำนุบำรุงให้อยู่ในสภาพที่ไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน ดังนั้น การก่อสร้างรางระบายน้ำกว้างประมาณ ๓ เมตร ลึกประมาณ ๒ เมตร ขอบรางระบายน้ำสูงจากพื้นเพียงประมาณ ๑ ฟุต ย่อมไม่ได้มาตรฐานทางวิศวกรรม อีกทั้งไม่ได้จัดให้มีสัญญาณหรือติดตั้งโคมไฟแจ้งเตือนให้ปรากฏชัดเจนแต่ประการใด ประกอบกับบาทวิถีถนนประชาสันติที่ผู้ฟ้องคดีวิ่งออกกำลังกายจากหน้าโรงแรมเรดโรสไปทางโรงแรมพิมานอินน์เป็นทางโค้งเวียนซ้าย มีรั้วเหล็กของสวนสาธารณะกั้นตลอดแนวบาทวิถี ทำให้ไม่สามารถมองเห็นทางข้างหน้าได้โดยตลอดและเป็นช่วงเขี้ยวของฤดูหนาวซึ่งมีหมอกลงจัด ทำให้ทัศนวิสัยในการมองเห็นทางข้างหน้ามีน้อยและไม่มีแสงสว่างโดยตรงจากไฟฟ้าสาธารณะจึงไม่สว่างพอที่จะเห็นที่เกิดเหตุได้อย่างชัดเจน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นฝ่ายประมาทต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวน เป็นเงิน ๒๙๙,๖๒๓.๘๐ บาท สำหรับค่าเสียหายอื่นที่ไม่อาจคำนวณเป็นเงินได้ตามมาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งประมวล

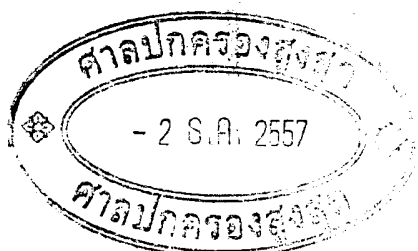

/กฎหมายแพ่ง...

กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีบาดเจ็บสาหัสต้องรักษาตัวที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์และโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา รวม ๓๗ วัน และต้องพักรักษาตัวไปอีก ๙๐ วัน เมื่อศาลปกครองชั้นต้นได้รับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยด้วยอุบัติเหตุ กระดูกสันหลังปล้องที่ ๑ และปล้องที่ ๒ หักและยุบ มีอาการปวดหลัง ตามใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ระบุว่า ผู้ฟ้องคดีกระดูกเอวปล้องที่ ๑ หัก รักษาโดยการนอนพักบนเตียงและใส่กายอุปกรณ์ตามหลัง จึงเห็นได้ว่า ขณะที่นอนพักรักษาตัว ผู้ฟ้องคดีไม่อาจช่วยตัวเองในการดำเนินกิจวัตรประจำวันได้เช่นคนปกติ จึงชี้ให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความทุกข์ทรมานและทุกขเวทนา เนื่องจากความเจ็บป่วย ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินได้ตามมาตรา ๔๔๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพราะเป็นผลโดยตรงจากการทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลังจากเกิดเหตุ กระดูกสันหลังปล้องที่ ๑ และปล้องที่ ๒ ซึ่งเป็นจุดสำคัญที่ใช้การทรงตัวเป็นจุดกึ่งกลางและเป็นจุดหมุนของลำตัว ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถวิ่งและออกกำลังกายเหมือนเดิมได้ ถือว่าเป็นการเสื่อมเสียบุคลิกภาพ เสียการทรงตัว เนื่องจากปวดหลัง การไม่สามารถดำเนินกิจกรรมส่วนตัวได้ตามปกติ นั้น โดยไม่สามารถวิ่งออกกำลังกายได้ตามปกติ ส่วนค่าทุพพลภาพอื่นที่อาจตามมานั้น ในอนาคตเนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีอายุมากขึ้น ย่อมส่งผลถึงความทุพพลภาพที่อาจตามมาจากการบาดเจ็บดังกล่าวได้ ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดแก้คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น และมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าเสียหายเพิ่ม ๑ ใน ๔ ส่วนที่เหลือเป็นเงิน ๗๔,๙๐๕.๙๕ บาท และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าเสียหายอื่นอันมิอาจคำนวณเป็นตัวเงิน เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๒๗๔,๙๐๕.๙๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีขอถือเอาเป็นทุนทรัพย์ในการยื่นคำอุทธรณ์นี้ และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าฤชาธรรมเนียมคืนให้กับผู้ฟ้องคดีด้วย

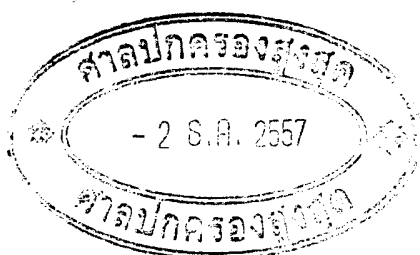
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุเมื่อเวลาประมาณ ๐๕.๕๐ นาฬิกา ของช่วงเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นช่วงฤดูหนาวของจังหวัดเชียงราย มีหมอกลงจัด ทำให้แสงสว่างจากไฟฟ้าที่ติดอยู่บริเวณถนนไม่สามารถมองเห็นได้ในระยะใกล้ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นคนต่างท้องที่ไม่มี ความคุ้นเคยกับสถานที่ที่เกิดเหตุ ก็ควรต้องใช้ความระมัดระวัง

/ในการใช้เส้นทาง...

ในการใช้เส้นทางอยู่แล้ว และถึงแม้ว่าเทศบาลนครเชียงรายจะมีอำนาจหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำตามความในมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และไม่ได้จัดให้มีราวกันตกบริเวณสถานที่เกิดเหตุก็ตาม แต่สภาพของถนนและขอบบาทวิถีในขณะเกิดเหตุมีสภาพเป็นปกติ ไม่ได้เกิดความชำรุดบกพร่องหรือเสียหายแต่ประการใด และบาทวิถีบริเวณที่เกิดเหตุก็ไม่ใช่สถานที่ออกกำลังกาย อีกทั้งตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของทางเท้าไว้ว่า ทางยกสูงขึ้นสำหรับให้คนเดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่เคยได้รับรายงานว่ามีประชาชนที่ใช้เส้นทางดังกล่าวสัญจรไปมาแล้วได้รับอุบัติเหตุตกลงไปในรางระบายน้ำจนได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด ดังนั้น เหตุที่เกิดขึ้นจึงถือว่าเป็นความประมาทของผู้ฟ้องคดีแต่เพียงผู้เดียว ที่ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังอย่างวิญญูชนพึงระมัดระวังในขณะวิ่งออกกำลังกาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดี ส่วนค่าเสียหายที่ไม่อาจคำนวณเป็นเงินได้ นั้น ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้กำหนดรายละเอียดแสดงค่าเสียหายดังกล่าว และการที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีต้องพักรักษาตัวนานถึง ๙๐ วัน คิดค่าเสียหายที่ไม่อาจคำนวณเป็นเงินได้ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท เฉลี่ยวันละ ๒,๒๒๒ บาท ซึ่งค่าเสียหายในส่วนนี้ ส่วนหนึ่งเป็นค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถปฏิบัติงานได้ตามปกติ ทั้งผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นนายแพทย์ ระดับ ๙ วช สังกัดโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา ตามระเบียบของทางราชการถึงแม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะเจ็บป่วยตามที่กล่าวอ้างนานเกิน ๙๐ วัน แต่ในระหว่างเวลาที่เจ็บป่วย ผู้ฟ้องคดีก็ยังได้รับเงินเดือนจากหน่วยงานต้นสังกัด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับชดเชยค่าเสียหายในส่วนนี้ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าเหตุที่เกิดขึ้นเนื่องจากความประมาทเลินเล่อของผู้ฟ้องคดีเอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดีแต่ประการใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอรื้อเอาค่าให้การของและคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ด้วย

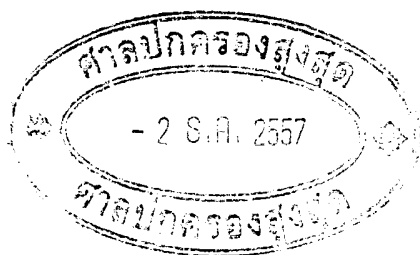
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ ตามความในมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่สภาพของสถานที่เกิดเหตุ ก่อนที่จะถึงจุดเกิดเหตุบริเวณ

/วางระบายน้ำ...

ร่างระบายน้ำ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกแบบขอบรางระบายน้ำให้สูงกว่าขอบถนนปกติประมาณ ๑ ฟุต หากใช้สายตามองถนนตามปกติ ก็จะสามารถสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนและเห็นได้ง่าย นอกจากเหตุในคดีนี้แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่เคยได้รับรายงานว่ามีคนที่ไปออกกำลังกายในบริเวณดังกล่าว หรือใช้เส้นทางดังกล่าวในการเดินสัญจรไปมาแล้ว ได้รับอุบัติเหตุตกไปในรางระบายน้ำแต่อย่างใด เนื่องจากรางระบายน้ำมีขอบสูงกว่าขอบถนนประมาณ ๑ ฟุต สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน แต่เหตุที่เกิดอุบัติเหตุในคดีนี้ เกิดขึ้นเวลาประมาณ ๐๕.๕๐ นาฬิกา ในช่วงฤดูหนาวของจังหวัดเชียงราย ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเป็นคนต่างท้องที่ไม่มีความคุ้นเคยในสถานที่เกิดเหตุ อีกทั้งถึงแม้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลพื้นที่บริเวณดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ไม่ได้จัดให้บริเวณดังกล่าวเป็นสถานที่ออกกำลังกายแต่อย่างใด แต่ได้จัดทำสวนสาธารณะไว้หลายแห่งเพื่อให้ประชาชนใช้เป็นที่ย่อยกำลังกาย ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งไม่คุ้นเคยสถานที่มาวิ่งออกกำลังกายบริเวณบาทวิถี ซึ่งไม่ได้เป็นสถานที่ออกกำลังกายในเวลาเช้าในฤดูหนาวของจังหวัดเชียงราย มีทัศนวิสัยไม่ชัดเจน ผู้ฟ้องคดีจึงต้องใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ที่วิญญูชนพึงกระทำ การที่ผู้ฟ้องคดีมองไม่เห็นรางระบายน้ำและตกลงไปในรางระบายน้ำบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งสูงกว่าขอบถนนปกติประมาณ ๑ ฟุต จึงถือว่าเป็นความประมาทเลินเล่อของผู้ฟ้องคดีเอง หากเกิดจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งไม่ได้เกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยแต่อย่างใด จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้รับเงินค่ารักษาพยาบาลจากหน่วยงานต้นสังกัดอันเป็นส่วนราชการ สังกัดกระทรวงสาธารณสุขแล้ว หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้รับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้ฟ้องคดีอีก ผู้ฟ้องคดีย่อมได้รับค่าเสียหายที่มากกว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอถือเอาค่าให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีนี้เป็นส่วนหนึ่งของอุทธรณ์ด้วย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกแบบก่อสร้างขอบรางระบายน้ำบริเวณที่เกิดเหตุสูงจากพื้นบาทวิถีประมาณ ๑ ฟุต โดยไม่ได้จัดทำตะแกรงหรือฝาปิดรางระบายน้ำซึ่งมีความกว้าง ๓ เมตร ความลึกถึง ๒ เมตร ก็เป็นการละเว้นการกระทำ ทั้งที่เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบกทางน้ำ และทางระบายน้ำ ตามความในมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผน

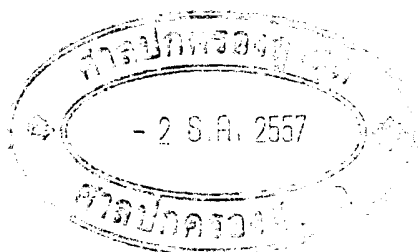
/และขั้นตอน...

และขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และมีอำนาจหน้าที่จัดการระบบบริการสาธารณะ ตามมาตรา ๕๖ (๑) มาตรา ๕๓ (๑) และ (๕) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๑ ที่ถูกคือ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๗ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าได้ออกแบบให้สูงกว่าขอบถนนปกติ ประมาณ ๑ ฟุต เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยังถือไม่ได้ว่า ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่ามีได้จัดทำบาทวิธิเป็นที่วิ่งออกกำลังกายก็ตาม ภายหลังเกิดเหตุผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดทำแผงและราวเหล็กกั้นบริเวณที่เกิดเหตุ ก็เป็นการแสดงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ละเว้นปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีตกลงไปในรางระบายน้ำดังกล่าว จึงเป็นการทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจำต้องได้รับค่าสินไหมทดแทนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และแม้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับเงินค่ารักษาพยาบาลจากหน่วยงานต้นสังกัดอันเป็นส่วนราชการแล้วก็ตาม นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีขอถือเอาคำคัดค้านคำให้การและพยานหลักฐานในคดีนี้เป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์คดีนี้ด้วย

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ และข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุพิพาทคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนายแพทย์ ๙ (วช.) โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีและคณะรวม ๑๓ คน ได้เดินทางไปราชการที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย โดยเข้าพักที่โรงแรมเรดโรส ถนนประชาสันติ (ถนนหน้าสนามบินเก่า) ตำบลรอบเวียง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ต่อมา วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๐๕.๕๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีวิ่งออกกำลังกายจากโรงแรมเรดโรสไปตามบาทวิธิด้านตรงข้ามโรงแรมเรดโรสไปทางโรงแรมพิมานอินน์ ผู้ฟ้องคดีวิ่งไปได้ประมาณ ๒๐๐ เมตร บริเวณด้านทิศตะวันตกข้างสนามบินเก่ากองบิน ๔๑๖ ก็ตกลงไปในรางระบายน้ำกว้างประมาณ ๓ เมตร ซึ่งมีความลึกประมาณ ๒ เมตร และสูงจากขอบพื้นถนน ๑ ฟุต ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อสร้างไว้เพื่อป้องกันน้ำท่วมเขตชั้นในเทศบาลนครเชียงราย โดยไม่มีเครื่องหมายหรือสัญญาณแจ้งเตือน ทั้งไม่มีตะแกรงหรือฝาปิดรางระบายน้ำดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับบาดเจ็บสาหัสกระดูกสันหลังปล้องที่ ๑

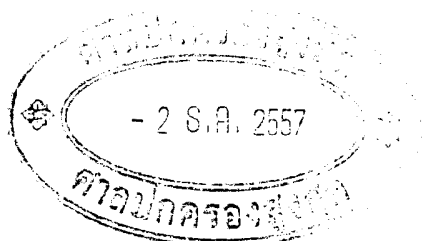

/และปล้องที่ ๒...

และปล้องที่ ๒ หักยุบ ผู้ฟ้องคดีได้พักรักษาตัวที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ ระหว่างวันที่ ๑๖ ถึงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๐ และกลับมาพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล มหาราชนครราชสีมาระหว่างวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ หลังจากเกิดเหตุ นางสมพร วงศ์เวชสวัสดิ์ ภรรยาของผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐ ยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้รับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้ชดเชยค่าเสียหาย รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น ๕๓๔,๖๒๓.๘๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งเทศบาล นครเชียงราย ที่ ๑๗๔/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการ พิจารณาข้อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตามที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอ คณะกรรมการฯ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ รายงานผลการพิจารณาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีมีส่วนต้องรับผิดชอบในความเสียหายดังกล่าวด้วย จึงไม่ต้องชดเชย ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบ จึงมีหนังสือ ที่ ชร ๕๒๐๐๗.๓/๓๐๕๘ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๒๔,๗๑๗.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ย ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เห็นพ้องด้วย จึงอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากกระทำละเมิด จะต้องรับผิดชอบใช้ ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

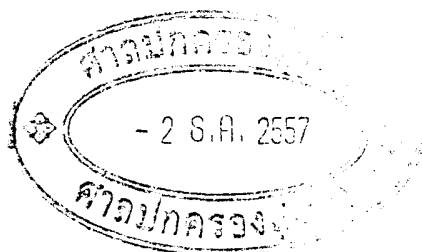
พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหาย ถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อ ผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ มาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ บัญญัติว่า ภายใต้งบบังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลนคร มีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาลดังต่อไปนี้ (๑) กิจการตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๕๓ (๒)... มาตรา ๕๓

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลเมืองมีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาล ดังต่อไปนี้ (๑) กิจการตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๕๐ ... (๕) ให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ (๖) ... มาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว บัญญัติว่า (๑) ... (๒) ให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ให้เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ดังนี้ (๑) ... (๒) การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ (๓) ...

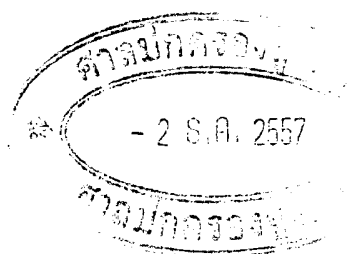
คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ก่อสร้างรางระบายน้ำตามโครงการขุดคลองระบายน้ำดังเดิม บริเวณด้านทิศตะวันตกข้างสนามบินเก่ากองบิน ๔๑๖ ในปีงบประมาณ ๒๕๔๔ มีลักษณะเป็นรางระบายน้ำกว้างประมาณ ๓ เมตร ลึกประมาณ ๒ เมตร และสูงจากพื้นประมาณ ๑ ฟุต ก่อสร้างลอดผ่านถนนประชาสันติเพื่อระบายน้ำสู่แม่น้ำภุมรินทร์ และต่อมาได้ก่อสร้างบาทวิถีในปีงบประมาณ ๒๕๔๕ โดยด้านขวาของบาทวิถีติดกับถนนประชาสันติ ด้านซ้ายติดสวนสาธารณะมีรั้วเหล็กกั้นขวางไปกับบาทวิถีต่อเนื่องตลอดแนว สิ้นสุดจากบาทวิถีจึงเป็นรางระบายน้ำที่ไม่สามารถเดินข้ามได้ การก่อสร้างรางระบายน้ำและบาทวิถี จึงเป็นการจัดทำบริการสาธารณะตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๕๓ (๑) และ (๕) และมาตรา ๕๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่การที่รางระบายน้ำอยู่ปลายบาทวิถีซึ่งเป็นทางโค้ง ขอบรางระบายน้ำสูงจากพื้นเพียง ๑ ฟุต โดยขอบรางระบายน้ำส่วนหนึ่งเกยอยู่บนบาทวิถี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยอมรับว่าบริเวณที่เกิดเหตุในช่วงฤดูหนาวบางครั้งทัศนวิสัยไม่ชัดเจน มีหมอกลงจัด เมื่อคำนึงถึงสภาพแวดล้อมและรูปแบบของการก่อสร้างของบาทวิถีดังกล่าวแล้ว เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถคาดการณ์ได้ว่าอาจเกิดภัยอันตรายต่อผู้สัญจรบนบาทวิถีได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องจัดทำเครื่องหมายหรือสัญญาณใดๆ เพื่อเป็นการแจ้งเตือนให้ผู้สัญจรบนบาทวิถีทราบ หรือจัดทำฝาหรือตะแกรงปิดรางระบายน้ำหรือทำรั้วกั้นบริเวณดังกล่าว เพื่อป้องกันภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งอยู่ในวิสัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พึงกระทำได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ดำเนินการ

/แต่อย่างใด...

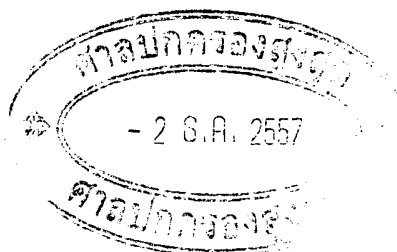
แต่อย่างใด จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษารางระบายน้ำ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้วิ่งออกกำลังกายจากหน้าโรงแรมเรดโรสไปตามบาทวิถีถนนประชาสันติ ซึ่งเชื่อมต่อสวนสาธารณะบริเวณสนามบินเก่าซึ่งเป็นทางโค้งเวียนซ้าย แล้วตกลงไปในรางระบายน้ำพิพาท ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับบาดเจ็บสาหัสกระดูกสันหลังปล้องที่ ๑ และปล้องที่ ๒ หักยุบ จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำความผิดต่อผู้ฟ้องคดีอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ว่าไม่ได้กระทำความผิด ฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวนเท่าใด เห็นว่า มาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทนจะพึงใช้โดยสถานใดเพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด วรรคสอง บัญญัติว่า อนึ่ง ค่าสินไหมทดแทนนั้น ได้แก่การคืนทรัพย์สินอันผู้เสียหายต้องเสียไปเพราะละเมิด หรือใช้ราคาทรัพย์สินนั้น รวมทั้งค่าเสียหายอันจะพึงบังคับให้ใช้เพื่อความสะดวกอย่างใดๆ อันได้ก่อกำขึ้นนั้นด้วย มาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีทำให้เสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยนั้น ผู้ต้องเสียหายชอบที่จะได้ชดใช้ค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป และค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการงานสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วน ทั้งในเวลาปัจจุบันนั้นและในเวลาอนาคตด้วย และมาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีทำให้เขาเสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยก็ดี ในกรณีทำให้เขาเสียเสรีภาพก็ดี ผู้ต้องเสียหายจะเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความสะดวกอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินด้วยอีกก็ได้ สิทธิเรียกร้องอันนี้ไม่โอนกันได้และไม่ตกสืบไปถึงทายาท เว้นแต่สิทธินั้นจะได้รับสภาพกันไว้โดยสัญญาหรือได้เริ่มฟ้องคดีตามสิทธินั้นแล้ว เห็นว่า ค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ฟ้องคดีจะเรียกร้องได้นั้น ต้องเป็นค่าเสียหายที่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งศาลวินิจฉัยได้ตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดตามมาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับบาดเจ็บสาหัสต้องเข้ารักษาอาการบาดเจ็บที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์

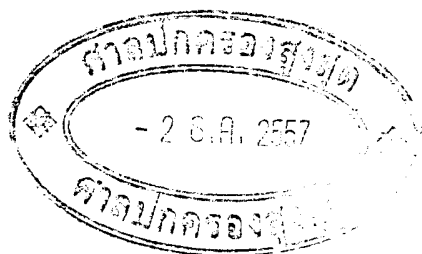
/ระหว่างวันที่ ๑๖...

ระหว่างวันที่ ๑๖ ถึงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๐ เสียค่ารักษาพยาบาลตามหลักฐาน ใบเสร็จรับเงินจำนวนเงิน ๔,๐๕๖ บาท และเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมาระหว่างวันที่ ๑๗ มกราคม ถึงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เสียค่ารักษาพยาบาลตามหลักฐานใบเสร็จรับเงินจำนวนเงิน ๘๙,๙๖๓ บาท รวมเป็นเงิน ๙๔,๐๑๙ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิเบิกเงินค่ารักษาพยาบาลจากหน่วยงานต้นสังกัดแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีอีก นั้น เห็นว่า การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่ารักษาพยาบาลในกรณีนี้ เป็นการเรียกร้องจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นคนละกรณีกับการใช้สิทธิของผู้ฟ้องคดีในการเบิกค่ารักษาพยาบาลจากทางราชการ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี สำหรับค่าเสียหายในส่วนของการใช้จ่ายในการดำเนินการอื่นที่นางสมพร วงศ์เวชสวัสดิ์ ผู้รับมอบอำนาจผู้ฟ้องคดี เดินทางไปจังหวัดเชียงรายเมื่อวันที่ ๒๕ และวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐ เพื่อแจ้งความกรณีที่ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุและติดต่อขอใบรับรองแพทย์เพื่อประกอบใบลาป่วยของผู้ฟ้องคดี ได้แก่ ค่าเดินทางติดต่อประสานงาน (ตัวเครื่องบิน) จำนวน ๗,๑๐๔.๘๐ บาท ค่าที่พัก ๑ คืน จำนวน ๗๐๐ บาท ค่าเหมารถยนต์โดยสารสาธารณะสนามบินเชียงราย ๒ วัน จำนวน ๑,๕๐๐ บาท ค่ารถโดยสารประจำทางกรุงเทพมหานครถึงจังหวัดนครราชสีมา จำนวน ๘๐๐ บาท และค่ารถยนต์รับจ้างสาธารณะจากสนามบินสุวรรณภูมิถึงสถานีขนส่งหมอชิต จำนวน ๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๐,๖๐๔.๘๐ บาท นั้น เห็นว่า เป็นค่าใช้จ่ายต่อเนื่องจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในส่วนค่าตอบแทนผู้ดำเนินการติดต่อประสานงานจำนวน ๒,๐๐๐ บาท แม้จะปรากฏว่ามีใบเสร็จรับเงินค่าใช้จ่ายดังกล่าวก็ตาม แต่ค่าใช้จ่ายจำนวนดังกล่าวก็เพื่อความสะดวกของนางสมพร ผู้รับมอบอำนาจของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิใช่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำละเมิดแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจเรียกค่าเสียหายในส่วนนี้ได้ ส่วนค่าใช้จ่ายคนเฝ้าไข้ ๑ คนวันละ ๓๐๐ บาท รวม ๓๕ วัน จำนวน ๑๐,๕๐๐ บาท และค่าจ้างเหมารถพยาบาลจากโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์มายังโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมาจำนวน ๗,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท นั้น ปรากฏตาม

/ใบรับรองแพทย์...

ใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมาลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดี ย้ายจากโรงพยาบาลเชิงรายประชาชนเคราะห้และยังต้องพักรักษาตัวโดยใส่กายอุปกรณ์ ตามหลังอยู่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมาตั้งแต่วันที่ ๑๗ มกราคม ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่หายเป็นปกติและไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ค่าใช้จ่ายดังกล่าว จึงเป็นค่าใช้จ่ายที่ได้ใช้จ่ายจริง ส่วนค่าขาดรายได้จากการผ่าตัดต่อกระดูก ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ ตามโครงการพัฒนาระบบบริการผู้มีปัญหา ด้านสายตาอันเนื่องมาจากเลนส์ตาในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ปีงบประมาณ ๒๕๕๐ เฉลี่ยเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๙๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า เมื่อวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดียังประกอบอาชีพดังกล่าวอยู่ จึงต้องหักลด ค่าขาดรายได้ในช่วงเวลาดังกล่าวจำนวนเงิน ๑๕,๐๐๐ บาท คงเหลือเงิน ๗๕,๐๐๐ บาท ส่วนค่าขาดรายได้จากการรักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกเวลาราชการที่บริษัท โรงพยาบาล กรุงเทพมหานคร ราชสีมา จำกัด ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ เดือนละ ๔๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ในเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดียังคง ปฏิบัติงานในวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ จึงต้องหักลดค่าขาดรายได้ในช่วงเวลา ดังกล่าวจำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท คงเหลือเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินค่าขาดรายได้ ๑๗๕,๐๐๐ บาท ที่ผู้ฟ้องคดีพึงจะได้รับตามมาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ สำหรับค่าเสียหายอื่นที่ไม่อาจคำนวณเป็นเงินได้ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เกิดจากการเจ็บป่วยทุกขเวทนา เสียบุคลิกภาพ เสียการทรงตัวไม่สามารถดำเนินกิจกรรม ส่วนตัวได้ตามปกติ คิดเป็นค่าเสียหายจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ตามหลักฐาน ใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลเชิงรายประชาชนเคราะห้ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ และ โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมาลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แพทย์มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีต้องใช้เวลารักษาตัวประมาณ ๙๐ วัน จึงจะหายเป็นปกติ เมื่อระยะเวลาที่แพทย์ มีความเห็นได้ครบกำหนดไปแล้วประมาณ ๖ เดือน ประกอบกับผู้ฟ้องคดีไม่มีพยาน หลักฐานแสดงถึงความเจ็บป่วยทุกขเวทนาสนับสนุนข้ออ้างดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจ เรียกค่าเสียหายในส่วนนี้ตามมาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น ความเสียหายที่แท้จริงจากเหตุพิพาทจึงรวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๙๗,๖๒๓.๘๐ บาท

/คดีมีประเด็น...

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปอีกว่า ความเสียหายดังกล่าวเกิดขึ้น เพราะความผิดของผู้ฟ้องคดีด้วยหรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๔๔๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ถ้าความเสียหายได้เกิดขึ้นเพราะความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดของผู้ต้องเสียหาย ประกอบด้วยไซ้ร ทานให้นับบทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๒๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน บัญญัติว่า ถ้าฝ่ายผู้เสียหายได้มีส่วนทำความผิด อย่างใดอย่างหนึ่งก่อให้เกิดความเสียหายด้วยไซ้ร ทานว่าหนันั้นจะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน แก่ฝ่ายผู้เสียหายมากน้อยเพียงใดนั้น ต้องอาศัยพฤติการณ์เป็นประมาณ ข้อสำคัญก็คือว่า ความเสียหายนั้นได้เกิดขึ้นเพราะฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อยิ่งหย่อนกว่ากันเพียงไร เมื่อข้อเท็จจริง ปรากฏว่า วันเกิดเหตุวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ เวลา ๐๕.๕๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นช่วงฤดูหนาว ท้องฟ้ายังไม่สว่างและมีหมอกลงจัด ผู้ฟ้องคดีได้วิ่งออกกำลังกายจากหน้าโรงแรมเรดโรส ไปตามบาทวิถีถนนประชาสันติไปทางโรงแรมพิมานอินท์ เมื่อผู้ฟ้องคดีวิ่งไปจนสุดบาทวิถี กิตกลงไปรางระบายน้ำได้รับบาดเจ็บสาหัส ซึ่งบริเวณบาทวิถีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดไว้เพื่อบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น โดยให้ประชาชนใช้สัญจร เพื่อหลีกเลี่ยงการสัญจรบนพื้นผิวถนน แต่มิได้จัดไว้สำหรับการวิ่งออกกำลังกายประกอบกับ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้พักอาศัยอยู่บริเวณดังกล่าว และไม่เคยใช้สถานที่ดังกล่าวเพื่อการออกกำลังกาย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ทราบถึงสภาพพื้นที่ อีกทั้งทัศนวิสัยในการมองทางไม่ชัดเจน ผู้ฟ้องคดี จึงควรใช้ความระมัดระวังในการออกกำลังกายมากกว่าปกติ ผู้ฟ้องคดีจึงมีส่วนในการ ก่อความเสียหายด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ได้วินิจฉัยแล้วว่า บริเวณที่เกิดเหตุพิพาท ประชาชนโดยทั่วไปสามารถใช้เป็นทางสัญจรตามปกติ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ต้องทำ เครื่องหมายหรือสัญญาณใดๆ ทำฝาหรือตะแกรงปิดรางระบายน้ำนั้น เพื่อป้องกันภัย อันตรายใดๆที่อาจจะเกิดขึ้นต่อประชาชนที่สัญจรเส้นทางดังกล่าว ดังนั้น ความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจึงเกิดจากฝ่ายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มากกว่าผู้ฟ้องคดี การที่ศาลปกครองชั้นต้น วินิจฉัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในอัตรา ๓ ใน ๔ ส่วน ของค่าเสียหาย ที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับตามมาตรา ๔๔๒ และมาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ จึงเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่าไม่มีส่วนก่อให้เกิดอุบัติเหตุ พังไม่ขึ้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในอัตรา ๓ ใน ๔ ส่วน ของค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับตามจำนวนเงินดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องชดใช้

/ค่าสินไหมทดแทน...

ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๒๓,๒๑๗.๘๕ บาท การที่ศาลปกครองชั้นต้น พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๒๔,๗๑๗.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น โดยให้ชำระเงิน และดอกเบี้ยดังกล่าวภายใน ๔๕ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาล ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามส่วนของการชนะคดี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุด เห็นพ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๒๓,๒๑๗.๘๕ บาท และให้คืนค่าธรรมเนียมศาล ในชั้นอุทธรณ์บางส่วนตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นอกจากที่แก้ไขให้เป็น ตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

นายสมรรถชัย วิศาลภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

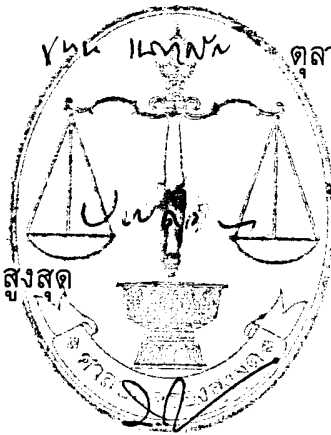
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายชาญชัย แสงศักดิ์
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

นาย ชาญชัย

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

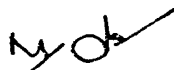
นายพนพล เสงเจริญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการองค์คณะ

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสุเมธ เตียววิศเรศ

